No. 3119. UTRECHT Zaterdag 30 December 1939. 56ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 1292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 1550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

OUDJAAR

Het is specifiek menselijks: een ogenblik stil blijven staan, zich omkeren en met een zucht de afgelegde weg beschouwen, om zijn resultaten en tegenslagen aan de geest te laten voorbij gaan.

Zo menselijk is dit, dat wij ook dit doen in deze streken, waar 't jaar de cadans der seizoenen niet kent, waar een jaar niet omhoog klimt in de lente naar het volle vruchtbare leven van de zomer, om daarna in de herfst weer af te glijden naar de tijdelijke dood van de winter. Zo menselijk is deze terugblik op de stroom van voor- en tegenspoed, van geluk en ongeluk, die met de vlakke gang der dagen van het tropische jaar onder onze handen weggleed, dat ook wij op het moment der jaarwisseling onze geestesblik toetsend over de gebeurtenissen laten gaan, om met een oordeel, dat alle wisselvalligheden samen vat, te luisteren naar de twaalf klokslagen, die oud en nieuw verbinden.

Voorbij is de stoet van goede en kwade dagen, die 1939 heeft voortgestuwd. Op deze avond staan alle mensen bij elkaar op de heuvel der herinnering en ze kijken naar de zich verwijderende stoet. Ja, de zwarte groepen van rampzalige data domineren het geheel: het is een droeve stoet. De groeiende economische ontreddering van de wereld; de werkeloosheid, de sociale wantoestanden en de armoede, die er het gevolg van zijn. De driestheid van die duistere enkelingen, die volkeren leidden langs wegen, die Gods wegen niet waren; die geweld pleegden aan de door Christus gestichte Kerk en aan de heiligste en onschendbaarste rechten van ieder mens. De tot het ondragelijke toenemende spanning der politieke verhoudingen, veroorzaakt door schandelijke trouweloosheid aan het gegeven woord en door de ongebreidelde honger naar grootheid en macht: een spanning, die op een onheilsdag is open gebarsten in een nieuwe verdelgende krijg.

Een volk, dat ten onderging in bloed en vuur. Een volk, dat met de moed der wanhoop een strijd op leven en dood voert met goddeloze verachters van liefde en recht. Mannen van hun haardsteden weggeroepen naar de fronten des doods, om te sterven in de loopgraven. Vrouwen en kinderen, die in angst en onzekerheid achter bleven en die de ontberingen verduren van een onbeschermd en onverzorgd gezin. De slachtoffers, die onschuldig ten offer vielen aan de razernij van enkelen, en die hun graf in de golven vonden, omdat die razernij als een vernielende mijn tegen hen in hinderlaag was gelegd.

Zwart van de vele kwade dagen is de stoet van dit jaar: het vaag geluid van weegeklaag en verre wanhoopskreten hangt als een nevel boven al die somber gesluierde hoofden.

Maar Curaçao? Het zelfde economische leven, dat in andere landen ten ondergang neigt, schijnt op dit gezegend hoekje der aarde zijn weldaden op te hopen. Vergeleken bij de landen, waar de willekeur de hoogste wet is, ver verwijderd ook van het krijgstoneel, schijnt ons eiland ook een eiland van lichte vreugdige kleuren in deze sombere stoet. Doch ook aan Curaçao is de rouw niet voorbij gegaan: de oorlog heeft zijn verdervende arm naar dit verre eiland uitgestrekt, toen hij de Simon Bolivar omlaag trok naar de bodem der zee, en velen, die hier bemind en dierbaar waren, heeft meegezogen in de afgrond van de dood.

En ons persoonlijk leven? Is ook dit geen stoet van goede en kwade dagen? Meer goede dan kwade, misschien. Meer kwade dan goede, waarschijnlijk. Ieder overziet de dagenstoet van zijn eigen leven.

Vreugden trekken daar heen: een huwelijk, een geboorte, een promotie, de liefde onzer dierbaren, die ons alle dag in wolken van kleine zorgen omzweefde. Maar er gaat ook veel, veel verdriet: de ziekte van een onzer dierbaren, een lange, hardnekkige ziekte misschien, met veel lijden en veel angst; een dode, die wij ten grave droegen. Eindeloos kwellende zorgen om het dagelijks brood. Verdriet, verpletterend verdriet omdat er geen liefde, maar ontrouw en ondankbaarheid woont onder ons dak.

O, droeve stoet die aangeduid wordt met het nummer 1939. Wreed is het haast, zoveel dierbaars, zoveel liefs, maar vooral ook zoveel zielsverdriet te benoemen met het nuchtere nummer 1939. Alsof het een auto was! Maar misschien is het nog het beste zo: er is immers geen andere naam voor dit alles, dat onuitsprekelijk is.

En achter deze stoet de laatste dag, oudjaar: een laatste dag, die geen laatste is, want de eerste dag van het nieuwe jaar stuit zich even dicht aan de voorgaande als alle andere dagen. De stroom vloeit voort, onstrembaar; maar de mensen willen punten zetten, al is het dan ook met het knallen en knetteren van vuurwerk, en ze bestijgen op deze dag de heuvel der herinnering, om die stoet der dagen na te staren. Waar trekt hij heen? Die horizon, is dat het onbekende of de eeuwigheid? Op de heuvel der herinnering komen alle mensen samen deze avond, maar hierin zijn ze niet eensgezind.

Er zijn er, die het doel van deze stroom niet kennen. Ze dansen en joelen van het oude in het nieuwe: wat een vreemd besluit van zulk een tragische stoet. Ze zeggen optimist te zijn en dansen en fuiven tot laat in de nacht, om in de morgen van de eerste dag van het nieuwe jaar waggelend en wouwelend naar huis te laveren.

Wat een besluit, wat een begin. Wat een verheffend optimisme! Anderen vieren het feest in huiselijke kring en als de klok zijn wijzers samenvouwt naar de laatste twaalf, tikt de grijze heer des huizes tegen zijn glas en spreekt tot de disgenoten:

„Op dit ogenblik der jaarwisseling, wil ik volgens goed gebruik enige woorden wijden aan het verleden en de toekomst; 1939 bracht zijn vreugden, waarvoor wij dankbaar zijn; het bracht ons ook zijn droefheid, die het levensdeel is van elken mens, want zo is immers het leven. Laten wij dus weten te berusten in het besef, dat ook wij staan onder de wet, die voor allen geldt en laten wij heden blij om het ontvangen goede de glazen klinken met de wens, dat 1940 ons veel voorspoed brengen mag en ons zal sparen voor tegenslag en verdriet".

Dat zijn woorden, die twee jaren, twee delen van het menselijk leven met al hun aangrijpende vreugden en smarten aan elkander moeten schakelen. Wat een waterige, kleurloze frase op de grens van zulke felle werkelijkheden, als twee jaren zijn. Zijn die woorden niet zinloos en hol? Dankbaar zijn ze, maar jegens wie? Ze berusten, maar waarom? Ze wensen, maar tot wie richten ze deze uitdrukking van hun verlangen? Ze beoordelen het leven, maar de Gever ervan, God zelf, blijft ongenoemd. Zelfs een met plechtig gebaar geheven wijnglas vermag geen ziel te geven aan een dergelijk krachteloos besluit. Hoe zouden ze ook passende woorden vinden op dit ogenblik, woorden die waarachtig passen in deze voortstuwende stroom, als zij zijn einddoel niet eens kennen?

„Zo is het leven!" zegt de grijze heer, als rijpe vrucht van zijn jarenlange ervaring. Maar als het dan zo is, als het leven dan louter vergankelijk is en enkel een voortstromende dagenreeks tot aan de onbekende horizon des doods, waarom ziet hij dan terug, waarom toetst hij dan de vele voorbijgaande gebeurtenissen van het afgelopen jaar aan de onvergankelijke normen van goed en kwaad, van geluk en ongeluk? Hij geeft hier toe aan de diepe drang in elken mens, om terug te zien en te beoordelen, maar is dit geen daadwerkelijke belijdenis van de eeuwige, geestelijke waarden in alle dingen, van een geestelijk en onvergankelijk leven in den mens? Metterdaad belijden ze, wat hun woord ontkent en sprekend voltrekken ze zelf de straf van hun inconsequentie: hun woord is zinloos, hun berusten burgerlijk en hun wens voor het nieuwe jaar is vruchteloos en ijdel.

Daar zijn er echter ook nog, die hun handen met de wijzers van de klok te samen vouwen, en die hun ogen sluiten tot gebed; en zelfs wanneer zij tot anderen spreken over het wel en wee van het afgelopen jaar en over de onzekerheid van het nieuwe, dan zijn ook die woorden een gebed.

Ze zijn stil in dit uur: een levendiger besef van de grootsheid van het leven behoedt hen voor veel woorden. Ook zij weten: het goede en kwade kwam over ons dit jaar, zonder dat wij met onze zwakke krachten in staat waren, veel te doen, om ze te bewerken of af te wenden. Maar voelen ze zich machteloos, dan is dat tegenover de leidende Macht van God, van God, die meer haast dan almacht, de Oneindige Liefde zelf is en bij al hun menselijke zwakheid weten ze dat hun smeekbede sterk is en veel vermag op het Hart van God. Daarom heffen zij hun hart ten hemel op de drempel van de jaarwisseling en vragen om kracht in de beproeving, die de Almacht hun overzond, en danken voor de sterkende vreugden hen door de Liefde geschonken, want vreugde en droefheid, de eindeloze stoet der dagen, die hun sterfelijk leven is, hij wordt overhuifd door een lichtende hemel, waar in de onvergankelijke dag der eeuwigheid al het doorstane wel en wee wordt opgezogen in één verzadigende zaligheid.

Een gebed op de drempel van oud en nieuw. Voor Gods aanschijn toeven op het ogenblik, dat een nieuw jaar naar de aarde afdaalt uit de hand van de Vader der eeuwen: wij kunnen geen verhevener plaats voor onze gedachten vinden, om terug te blikken op het oude en vooruit te zien naar het nieuwe. Geen troostender plaats ook, dan de troon van Hem, die alles: goed en kwaad, vreugde en droefheid geschapen heeft, en deze wisselvalligheden richtte op een eeuwig geluk, op het duurzaam bezit van Hem zelf.

M.M.

Het vergaan van de Simon Bolivar

Aan de laatste ontvangen mail ontlenen wij nog het volgende aangaande het vergaan der Simon Bolivar:

„Gezagvoerder Voorspuy is onmiddellijk om het leven gekomen, terwijl hij zich op de brug bevond. Het leek, alsof de ontploffing zich vlak onder hem voordeed".

Volgens mededelingen heeft de eerste ontploffing zich 's middags om half 12 voorgedaan. Daar kort daarop een tweede ontploffing volgde, neemt men aan, dat het schip achtereenvolgens op twee mijnen is gelopen.

Leden van de Britse marine en civiele autoriteiten hebben al het mogelijke gedaan, om de geredden behulpzaam te zijn.

Bij de aankomst der passagiers te Londen waren op het station aanwezig de staf van het Ned. gezantschap, voorts o.a. dr. Joekes, ds. van Dorp, de heer van Engen van de B.P.M. en de agent van de rederij, de heer Mann.

Alsof het schip uit het water werd getild.....

Een der hofmeesters van de Simon Bolivar vertelde: „Wij waren Vrijdagavond te tien uur uit Amsterdam vertrokken. Zaterdagmorgen bevonden wij ons voor de Engelse Oostkust, toen de ontploffing werd gehoord. Iedereen ijlde naar de reddingsboten. Het was, alsof het schip uit het water werd getild. Alle olieleidingen barstten. Enige sloepen konden niet behoorlijk gestreken worden, terwijl andere bij de tweede ontploffing, die binnen een kwartier na de eerste plaatsgreep, werden beschadigd. Ik zag een tachtigtal mensen in zee. Het water was met olie bedekt. De draadloze installatie was bij de ontploffing vernield. Op het ogenblik van het ongeluk lagen wij bijna stil. Wij voeren in ondiep water. Ook toen het schip gezonken was, stak het bovengedeelte boven de oppervlakte der zee uit".

De aankomst der schipbreukelingen in het hotel, waar zij werden opgenomen, bood een vreemde aanblik. Handen en gezicht van de meesten hunner waren zwart van olie, sommigen kwamen in zonderlinge kleedij. Zo werden zij binnengelaten in de onberispelijke eetzaal met haar gedekte tafels, waar zij van voedsel werden voorzien.

Langs een touw naar beneden

Een der passagiers, een zekere Armstrong, die naar Brits-Guyana terugkeerde, zeide: „Ik bevond mij op het bovenste dek, toen de ontploffing zich voordeed. Ik werd tegen de grond geslagen. In mijn nabijheid lagen twee mensen beiden dood. Ik had geen kans om in een der sloepen aan stuurboord te komen, want dit waren weldra bezet en bij het strijken der boten aan bakboord ondervond men moeilijkheden. Ik liet mij langs een touw in zee zakken en zwom naar een stuk drijfhout, waar zich reeds twee mannen aan vasthielden. Een hunner had een diepe armwonde, de andere een gebroken neusbeen. Zeer kort na de tweede ontploffing zonk de Simon Bolivar. Het schip zakte in horizontale ligging en toen ik het voor het laatst zag, stak het bovengedeelte der schoorstenen nog boven water uit. Niet lang na het ongeluk kwamen enige treilers in de nabijheid. Een dezer treilers nam mij en mijn beide metgezellen aan boord".

Geredden vertellen.

Een der schipbreukelingen verklaarde: „Na de ontploffing sprongen velen van ons in het water. Wij hadden zelfs geen tijd om onze kleren en onze bezittingen bijeen te rapen. Het was verschrikkelijk".

Een hofmeester zeide: „De „Simon Bolivar" bevond zich voor de Oostkust, toen zich zonder enig voorteken een vreselijke ontploffing deed horen. Ieder begreep direct, dat de toestand ernstig was, doch er ontstond geen grote paniek. De mensen haastten zich naar de reddingsboten. Sommigen verzamelden in allerijl nog wat van hetgeen hun toebehoorde. De sloepen aan stuurboordzijde werden gestreken. Men trachtte ook de boten aan bakboordzijde te laten zinken, doch het schip helde over, hetgeen moeilijkheden veroorzaakte. Enige tijd na de eerste ontploffing deed zich een tweede, even hevige explosie voor. Ik vermoed, dat de eerste ontploffing werd veroorzaakt door een mijn en de tweede door een andere mijn, die op de een of andere manier aan de eerste was bevestigd. Even na de laatste ontploffing kapseisde het schip. Ik weet niet, hoeveel mensen er om het leven zijn gekomen, doch het moeten er veel zijn. Ik weet nauwelijks nog, hoe ik ontkomen ben. Het is een geluk, dat ik nog leef".

Een andere passagier, Tucker, die op weg was naar een suikerplantage in West-Indië, waar hij werkt, zeide:

„Het was een hel. Ik had met een paar vrienden een balspel op het dek gespeeld en maakte 'n wandeling, toen een explosie het schip deed schokken. Toen ik mij hersteld had, zag ik dicht bij mij een paar mensen dood op het dek liggen. Gelukkig had ik mijn vrouw en mijn dochter vrij spoedig gevonden. Toen kwam de tweede ontploffing. Mijn dochter kon zich in een der sloepen, maar voor mij en mijn vrouw was er geen plaats meer. Wij lieten ons langs een touw in het water zakken. Hoewel zij niet kan zwemmen, slaagde ik er in, haar boven water te houden, totdat wij een stuk wrakhout konden bereiken. Door de bemanning van een treiler zijn wij aan boord genomen".

Een andere passagier vertelde, dat het op het ogenblik van de ramp mistte, zodat men geen andere vaartuigen kon zien. Binnen de twintig minuten echter was de „Simon Bolivar" door schepen omringd. Het was opmerkelijk, hoe snel deze naar de plaats van de ramp waren gekomen. Zij deden prachtig werk bij het oppikken der overlevenden.

Aan boord bevond zich o.a. de kunstcollectie van den vroegeren Duitsen metaalfabrikant Goeritz, wiens grote verzameling kunstvoorwerpen en kunstnijverheidsproducten uit de Wiener Werkstätte voor zijn vertrek naar Chili gedurende veertien dagen in het begin van deze maand geëxposeerd was in het Stedelijk Museum te Amsterdam.

Worsteling in met olie bedekte zee.

Vier heldhaftige kloosterlingen.

De correspondent van de Tel. seint nog het volgende:

Het was precies middernacht, toen de trein uit Harwich met ongeveer 200 overlevenden van de „Simon Bolivar" het duistere Liverpool Street Station binnenreed. De gehele staf van het Ned. gezantschap met den gezant, Z. Exc. jhr. mr. E. F. M. J. Michiels van Verduynen aan het hoofd, stond met den consul-generaal mr. Hh. H. de Meester gereed, om de geredden te ontvangen. Alle maatregelen waren getroffen, om hun verzorging te kunnen geven.

Het was een diep tragische stoet, die zich op het perron opstelde. Velen der geredden waren in inderhaast bijeengeraapte kleren gestoken. Tal van hen waren in dekens gehuld. Zij hadden in de dikke olielaag, welke zich onmiddellijk om het zinkende schip had verspreid, moeten blijven rondzwemmen, alvorens te worden opgepikt. De olie kleefde nog in zwarte vegen op hun gezicht; sommigen zagen er haast als negers uit.

Alle geredden werden naar de eetzalen van het Great Eastern Hotel, dat bij het station is gelegen, gebracht, waar zij aan de dinertafel plaats namen. Weldra stonden borden dampende soep voor hen klaar en konden zij zich aan hun eerste stevige maaltijd na deze dag van ontzettende ervaringen te goed doen.

Een der eerste geredden, met wien ik sprak, was de heer F. Vaz Dias, een Amsterdams journalist, verbonden aan het A. N. P. Hij was in een wit matrozenpak gestoken. Zijn gelaat was zwart van de olie. Hij vertelde mij een dramatisch verhaal van het gebeurde.

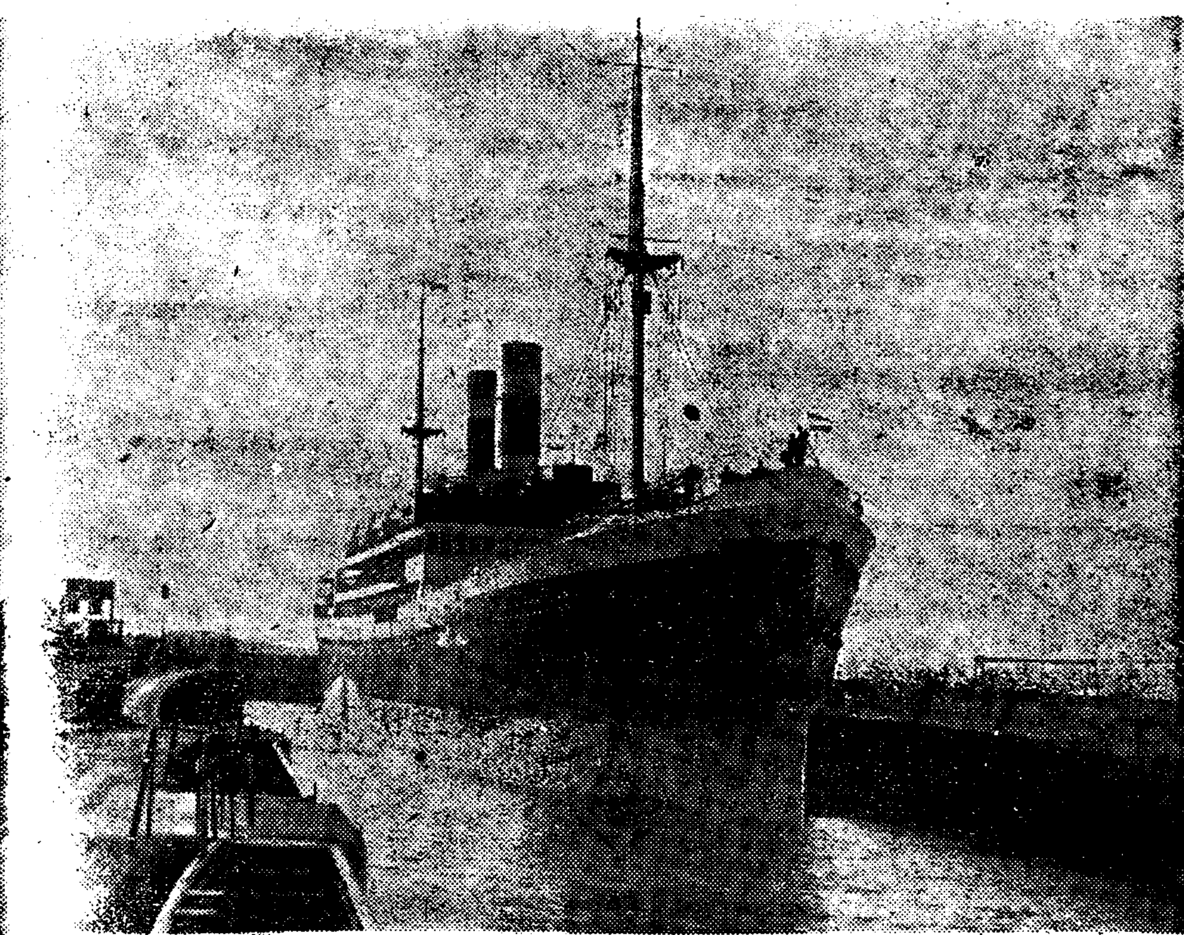
Zware explosie.

„Het was ongeveer half twaalf", zo vertelde hij,, toen de „Simon Bolivar" door een ontzettende ontploffing werd getroffen. Ik zat in de rooksalon eerste klasse, een der plaatsen, waar de slag het ergste aankwam. Het was of ik plotseling een hevige klap tegen de borst kreeg. Ik werd van mijn stoel geslingerd. Een verschrikkelijke verwoesting werd aangericht. Houtsplinters en glasscherven lagen overal rond mij, bij de deuren lagen gewonde en en gedode slachtoffers. Er waren vóór het uitvaren geen bootoefeningen gehouden en ook des morgens was dat nog niet gebeurd. Wij wisten dus niet bij welke boten wij behoorden en er heerste een vrij grote verwarring. Luide kreten weerklonken, bevelen werden gegeven. „Haalt allen de zwemvesten", werd er geroepen .

Van een ernstige paniek was intussen geen sprake. Ik trachtte naar mijn hut te gaan, om mijn zwemvest te halen, doch beneden stond het vol rook, en andere passagiers vertelden mij, dat het water reeds in hun hutten steeg. Onverrichterzake keerde ik terug, doch vond ten slotte in een lege hut een zwemvest. De boten waren als gevolg van de ontploffing deels ontredderd. Ik wachtte mijn beurt af, en toen een boot van het bovendek naar beneden werd gelaten, bleek deze al zo goed als vol te zijn. Met moeie kreeg ik echer nog een plaatsje. Ik dacht gered te zijn.

Toen volgde mijn ergste ervaring. Terwijl de boot naast het schip aan de davits hing en verder naar beneden werd gelaten, had een tweede ontploffing plaats, die blijkbaar het middenschip trof. Mijn boot, en naar ik later hoorde, nog een andere reddingsboot werden tot splinters uiteengeslagen. Alle inzittenden vielen in zee. Ik dook meters onder.

Je bent er geweest, dacht ik, doch ik kwam weer boven en wist mij al zwemmende drijvende te houden tot ik een stuk hout kon grijpen. Zo bleef ik minutenlang ronddobberen. In de

Het ss „Simon Bolivar" van de K.N.S.M." dat 18 Nov. 1939 op een mijn is gelopen.

De vier Eerw. Zusters Dominikanessen voor Curaçao, die zich aan boord bevonden van de „Simon Bolivar", doch alle vier zijn gered en ongedeerd gebleven en per vliegtuig weer in het vaderland teruggekeerd.

dikke olielaag bleef ik. vastgeklemd aan het stuk hout. drijven. Al zwemmende trachtte ik mij van het zinkende schip te verwijderen. Gelukkig was de zee niet erg ruw. Het was toen ongeveer twaalf uur.

Hulp daagt op.

De volle reddingsboten — het waren er drie à vier — waren intussen weggeroeid. zo vervolgde de heer Vaz Dias. In de verte zagen wij andere schepen aankomen, die ons blijkbaar te hulp wilden komen. Een dier schepen, het was een treiler, kwam in onze buurt. Ik klampte mij er aan vast en werd met de negerin binnenboord gehaald.

Nog vertelde de heer Vaz Dias mij. dat des morgens om negen uur twee Duitse watervliegtuigen boven de „Simon Bolivar" hadden gevlogen.

Vier kloosterzusters gered.

Vier zusters Dominicanessen van Huize Bijdorp te Voorschoten zijn alle vier gered. Drie harer droegen nog de witte kleren, doch de vierde zuster was uit de reddingsboot over boord geslagen en had van kleren moeten verwisselen. Zij had een gewone mantel aan en een doekje om het hoofd gewonden. Duidelijk waren nog de sporen der vette olie aan haar te zien.

De oudste der vier. Zuster Emilia. vertelde:

„Wij waren met ons vieren op weg naar West-Indië. De eerste ontploffing, die het schip trof, weerklonk om halftwaalf. Zij was zo hevig, dat de gehele brug werd versplinterd. De kapitein werd tegen het plafond geslagen en was onmiddellijk dood. Na deze ontploffing was ook de radio-installatie direct in het ongerede geraakt. Er konden dus geen seinen worden gegeven.

Onmiddellijk nadat bevel was gegeven om de reddingsgordels om te doen, zo vertelde zuster Emilia verder. waren de jongste drie naar beneden gegaan en kwamen terug met vier gordels. Wij deden de zwemvesten om en wachtten onze beurt af om in de boten te kunnen plaats nemen. Inmiddels golfde het water over het dek. De reddingsboten waren heel snel uitgerust en hingen spoedig in de davits, kort daarna werden zij gestreken.

Op het ogenblik van de tweede ontploffing bevonden wij ons nog aan dek. Wij zagen hoe twee boten volkomen versplinterd werden en de passagiers er uit werden geslingerd. Het was een vreselijk gezicht.

De stemming onder de passagiers bleef. gezien de omstandigheden, tamelijk kalm. Er werd niet gedrongen.

Tot zover zuster Emilia. Van de andere passagiers vernam de corresp. echter nog hoe voorbeeldig de vier zusters zich hadden gedragen. Zij bewaarden volkomen haar kalmte en stonden de vrouwen en kinderen met raad en daad bij. Zodra zij in Harwich waren aangekomen, belastten zij zich met het uitdelen van droge kleren aan de vrouwen en kinderen en dachten geen ogenblik aan zichzelf. Zij bleven op haar post om iedereen te helpen. De andere passagiers konden geen woorden genoeg vinden om het gedrag der zusters te prijzen.

Emilia, de oudste zuster. was 25 jaar in West-Indië geweest en had nu enige tijd in Nederland doorgebracht. Zij was met de „Bolivar" thans weer op weg naar West-Indië en had drie jongere zusters bij zich: Columbarna, Aletta en Waltruda.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

De situatie aan de oorlogsfronten is in de laatste weken niet veel veranderd.

De Finnen houden niet alleen moedig stand tegen de Russen. maar zij hebben ook de Russen op eigen gebied aangevallen en met succes; zodat zij zelfs de spoorlijn naar Murmansk bedreigen. welke van vitaal belang is voor de Sovjets.

Tegen de Russische luchtmacht schijnen ze nog niet voldoende opgewassen en moeten ze hun steden in het Zuiden laten bombarderen. hoewel de schade blijkbaar niet zo groot is.

Van politiek belang is verder het bezoek van Z.H. de Paus aan de Koning van Italië in het feestelijk versierde Rome. hoewel het weer niet meewerkte. Opvallend echter hierbij was wel. dat Mussolini daarbij niet tegenwoordig was.

En nu staan we dan aan het einde van 1939. een nieuw oorlogsjaar in de geschiedenis. zoals 1914. En wanneer het zo doorgaat. dan ziet het er naar uit. dat ons beschaafde 20ste eeuw een record zal gaan slaan in oorlogsjaren.

En nu komt 1940 met de vraag, of dit een vredesjaar zal zijn of niet?

Reeds eind November. tijdens een persconferentie te Warmsprings heeft de president der Verenigde Staten de merkwaardige verklaring afgelegd. dat hij de hoop koesterde. dat de oorlog in het voorjaar ten einde zou lopen. Het is werkelijk jammer. dat Roosevelt niet nader preciseerde. op welke motieven hij deze verwachting grondvestte. want. hoeveel vertrouwen men ook in de presidentiële woorden moge hebben. men geeft zich toch niet gaarne aan een illusie over. als men geen zekerheid heeft. dat zij stevig gefundeerd is.

Nu is het wel opvallend. dat zeker in de laatste dagen verschillende feiten en redevoeringen er op wijzen dat Roosevelt wel eens gelijk kon krijgen: **indien althans bij ons niet de wens de vader van de gedachte is.**

We willen wijzen op redevoeringen uit het kamp der geallieerden. dat zij er niet aan denken om grote menschenmassa's ter slachting uit te sturen of schepen aan grote gevaren bloot te stellen. want de huidige methode van oorlogvoeren. n.l. vooral op economisch gebied. gaat naar wens. m.a.w. de geallieerden zien. dat Duitsland het zo niet lang zal kunnen uithouden.

Een rede van Göbbels om het Duitse volk aan te sporen toch geduldig al het lijden wat de oorlog brengt. te verduren, geeft ook al een heel ander geluid als we van de Nazis gewoon waren en is zelfs principieel tegen hun gehele levensbeschouwing.

Dan het zenden van Roosevelt's gezant naar het Vaticaan, speciaal met het oog. zoals Roosevelt schreef op de te sluiten vrede. doet niet alleen vermoeden. dat Roosevelt nog van een zelfde mening is. als in November l.l., maar nog zelfs in zijn mening is versterkt.

Ook valt het niet te loochenen. dat in brede kringen nog steeds de stille gedachte leeft. dat het nog gelukken zal de partijen aan de conferentietafel te brengen! Deze zonderlinge oorlog zonder dingen .welke krachtig tot de verbeelding spreken, zonder veldslagen. moet een even merkwaardige effect op de geestesgesteldheid van de volken van alle belligerenten hebben. De volken zijn deze strijd zonder geestdrift ingegaan, en de vraag is volkomen gerechtvaardigd. of een der betrokken volken moreel en psychologisch voorbereid geweest is om een dergelijk armageddon te ondergaan. Want de beproeving, welke de strijdenden wacht als de oorlog van ongekende afmetingen met al zijn gruwelen zou losbarsten. is zó verschrikkelijk. dat alleen stalen zenuwen haar zullen kunnen verduren. Evenwel welk volk heeft. na vijf en twintig jaren van eerst militaire, dan economische en tenslotte ideologische oorlog nog zenuwen overgehouden, welke tegen flinke schokken bestand zijn?

Ongetwijfeld, hoewel zonder geestdrift, is men de oorlog toch met vastberadenheid ingegaan. En het kan zijn, dat de belligerente volken de tanden op elkaar zullen klemmen, als de nood aan den man zou komen. Het is mogelijk, maar het lijkt ook allerminst uitgesloten. dat er dan depressies zullen intreden, welke rampzalige gevolgen zullen hebben. Er gaat een zekere defaitistische stemming over de wereld; men heeft het noodlot aanvaard; maar de fataliteitsgedachte is, gelukkig maar. geen idee. welke bij de brede volksmassa werkelijk ingang zal vinden. Daarvoor is juist de massa. in tegenstelling heel vaak met overgecultiveerde intellectuelen of wat daarvoor moet doorgaan, nog te kerngezond. te levenskrachtig.

Men heeft deze oorlog „een vergissing" genoemd. En enigermate is dit zeker aan beide zijden het geval. Geen van beide partijen had verwacht, dat het tot een oorlog in West-Europa zou komen; men speelde met die mogelijkheid, men dreigde er mee; maar niemand geloofde. dat het ooit werkelijkheid. bittere ernst zou worden. Misschien hebben alleen de Engelsen de onvermijdelijkheid van deze internationale ontwikkeling enigermate ingezien; maar ook zij hebben in elk geval verwacht. dat als zij vastberaden stand hielden, de tegenpartij ook geen actie tegen Polen zouden durven ondernemen.

Ofschoon de betrokken partijen in de afgelopen zomer diplomatiek, en voor zovere de omstandigheden het toelieten ook strategisch, alle posities voor een niet verwachten oorlog hadden ingenomen, waren zij de 1ste September niet voorbereid om de strijd te aanvaarden. En nu vier maanden later krijgt men de indruk, dat zij nog evenmin gereed zijn. Twee volkomen evenwichtige partijen staan tegenover elkaar; 'n werkelijke aanval te land of in de lucht, waar en hoe ook ondernomen, zou onmiddellijk dit evenwicht voor den aanvaller, zelfs als hij een aanvankelijk groot succes had, in zijn eigen nadeel verstoren. Daarom wordt gewacht.

Maar er kan niet eindeloos gewacht worden. Beide partijen beweren, dat de tijd voor hen werkt; maar een van de twee partijen moet er innerlijk van overtuigd zijn, dat de tijd toch eigenlijk meer voor haar tegenstander werkt; dat de tijd zelf derhalve bezig is, het huidige evenwicht te verstoren. En dan breekt onvermijdelijk het moment aan, dat de in het nadeel komende partij geen verder risico kan nemen. Hoe onlogisch de gang van zaken dikwerf schijnt te zijn, in dit punt ten minste is geen vergissing mogelijk. Men kan niet berekenen, wanneer bedoeld moment precies zal aanbreken: men weet echter met onontwijkbare zekerheid. dat het komen moet.

Dat is dan het kritieke punt in de oorlogvoering: het zorgwekkend moment. dat allen zonder uitzondering met angst en beven tegemoet zien. Dan zal geen pardon meer worden gegeven. en de grote vraag is. of. vóór die crisis uitbreekt, het oorlogsgeweld zal afgebroken kunnen worden. Beide partijen moeten het begeren, want de vernietiging zal beide bijna gelijkelijk treffen. als de oorlog in het Westen werkelijk uitgevochten moet worden.

De weegschaal Gods weegt de waarde onzer daden met andere gewichten af dan de mensen: bij Hem heeft de nederige trouwheid aan de kleine plichten van iedere dag, de overwinningen op onze kwade neigingen: ijdelheid, zelfzucht en zinnelijkheid, vaak de hoogste waarde. Gods molen maalt langzaam, maar fijn. Bij God is er niet dikwijls betaaldag; maar Hij houdt de boeken goed bij en dan betaalt Hij vaak alles in eens.

Nederig zijn zij, die niet weten, dat zij het zijn.

CURACAO.

DE FEESTELIJKHEDEN OP ST. EUSTATIUS.

Op 12 December des morgens 9 uur verscheen voor St. Eustatius het Amerikaanse slagschip Wyoming, om aldaar de gedenkplaat aan te brengen ter herinnering aan het feit dat van St. Eustatius voor het eerst in 1776 door een vreemde natie de Amerikaanse vlag gegroet werd.

Als bijzondere vertegenwoordiger van het Nederlandse bestuur was de gouvernements-secretaris Mr. C. F. Gronemeyer op St. Eustatius. De Heer Adriaanse van Openbare Werken, had de opdracht gehad om St. Eustatius te versieren.

Op 12 December waren behalve de Heer en Mevrouw Gronemeyer, de gezaghebber van de Bovenwinden de heer Meynders aanwezig, voorts de heer Eerens, ondergezaghebber van Statius. de heer Krugers van Saba, Mr. Gijzen en diens vrouw, rechter tijdelijk op de Bovenwinden, Dr. Feher, Pastoor van Teeffelen en Ds. Lewis.

Om half vijf precies vond de plechtigheid, die door de gehele etat major van de Wyoming werd bijgewoond, plaats. Een klein meisje Eerens bood den commandant van het oorlogsschip een ruiker bloemen aan. Waarna de heer Gronemeyer een kort woord van welkom uitsprak. Ook Captain Patterson sprak enige woorden, terwijl op dat moment het schip het voorgeschreven aantal saluutschoten loste. De eigenlijke onthulling werd verricht door den heer Gronemeyer met de volgende rede in het Engels.

Commandant Patterson,
Dames en Heren:

In tijden van haat en misverstand tussen de volkeren kan de daad van vriendschap en medeleven, welke de Vertegenwoordiger van den President der Verenigde Staten van Noord-Amerika ons zo juist betoond heeft, niet voldoende genoeg gewaardeerd worden; derhalve is het allereerste, wat wij doen moeten, President Roosevelt te danken voor de waardige gedachte om het Feit te herdenken, hetwelk immer de Trots van St. Eustatius is geweest, ook in tijden van nood en teruggang en het welke in de Nederlanden niet is vergeten geworden en aan welks volk deze historische episode van de Eerste Groet aan de Amerikaanse Vlag nog steeds zeer goed bekend is.

Dit geschenk, opgedragen aan de gedachtenis van een tijd, vol van geestdrift voor verreikende gedachten, voor Idealen van Vrijheid en Gelijkheid, maar ook een tijd besmeurd door de lage laksheid der mensen en een verachtelijk verlangen naar winst; beschouwen wij als een gebaar aan dit eenvoudig eiland, eens genoemd en benijd als de „Gouden Rots" om zijn millioenen en bewoond door een bevolking van 30.000 zielen.

De geschiedenis van de roem en glorie van St. Eustatius, alhoewel van korte duur, had een even vulcanisch aanzien als haar geologische samenstelling; veranderingen in bestuur waren even veelvuldig als de rampen van de oorlog; strooptochten der zeerovers va het naburige eiland Tortola, deden afbreuk aan het onzekere welvaren van de West Indische Compagnie en haar koene vertegenwoordigers en maakten aldus het leven onveilig.

Andere partij was een zeer jong volk van juist 2 maanden en 10 dagen, doch bogend op een zeer goede gevestigde reputatie, welke gemaakt was door mannen, zoals John Robinson en William Penn, die beide zich geheel hadden gewijd aan een verheven taak, bestaande in het vestigen van een kolonie gebouwd op Vrijheid voor allen.

De Leiders van die jonge Natie hadden de tradities van haar voorouders behouden, die hun land verlaten hadden op zoek naar ware Vrijheid en nieuwe bronnen om te leven en die gehard werden door de behoeften van het Leven in een land, dat spoedig bewees, dat het een werkelijk Land van Belofte was.

In 1776 oordeelden de Dertien Staten zichzelve geschikt om zichzelf te besturen en zij toonden dit aan de wereld door daden en woorden zo duidelijk en ernstig, dat de wereld verbaasd was en overtuigd. De Onafhankelijkheidswet was ontstaan.

Holland had vele punten gemeen met de Nieuwe Wereld. Nederlandse kolonisten hadden zich gevestigd langs de oevers van de Hudson; de pelgrimvaders vonden hun weg naar hun Kanäan, nadat zij 10 jaren hadden doorgebracht in het gastvrije Holland; de beroemde Stuyvesant, Gouverneur-Generaal van zowel Nieuw-Amsterdam als van West-Indië, regeerde over deze kleine, kosmopolitische gemeenschappen met de juiste rechtschapenheid en strengheid.

Vijftig jaar later stond Willem de Koning van Engeland en Stadhouder van de Republiek der Nederlanden, aan het hoofd van zowel Nieuw Engeland als van de West Indische Kolonies.

En in 1776 herhaalde de geschiedenis zichzelf in de persoon van George Washington, die de burgers van de 13 staten losmaakte van hun verbondenheid aan de Britse Koning, op een manier, welke gelijk is aan de daad van de Staten van Holland, die in het jaar 1581, geleid door de grote Willem van Oranje, hen bracht tot de vernietiging van het Spaans gezag.

Washington en Willem de Zwijger, beide edele en verheven karakters, in de geschiedenis, uitmuntend door hun edele Idealen, hun Wijsheid, Onkreukbaarheid en Liefde voor degenen, wier bestaan van hen afhing, mogen op dit ogenblik en op deze plaats herdacht worden als Helden voor de Vrijheid.

Het medeleven van onze landslieden ging uit naar de jonge Republiek en wij voelen het als een logische ontwikkeling, dat haar Vlag het eerst begroet werd door den Gouverneur van St. Eustatius, Johannes de Graaff.

De betekenis van deze groet was niet enkel om een bewijs te geven van hoffelijkheid, maar ook van sympathie voor de jonge Republiek.

Door de Amerikanen werd het opgevat als een aansporing voor hun patriotische gevoelens en werd derhalve hartelijk op prijs gesteld.

Toen de President van de Verenigde Staten dit eiland voorbijvoer op de 25ste Februari van dit jaar, herinnerde de naam St. Eustatius hem eens te meer het Saluut van de Andrea Doria.

Het moge gezegd worden, dat het Nederlandse Gouvernement bij het aanvaarden van deze Herdenkingsplaat, niet alleen denkt aan de vriendelijke gedachte, waardoor President Roosevelt geinspireerd werd om de gebeurtenis in 1776 vast te leggen, maar ook volkomen zijn bedoeling begrijpt om met dit Geschenk de betrekkingen van Vriendschap te belichamen, welke ten alle tijde bestaan hebben tussen de Verenigde Staten en de Nederlanden.

Mag ik U, Commandant Patterson, verzoeken President Roosevelt onze gevoelens van diepe waardering aan te bieden voor dit Symbool van Sympathie en moge het er toe strekken de banden van Vriendschap tussen Onze respectievelijke Gouvernementen te verstevigen.

In de naam van de Gouverneur van Curaçao, Zijne Excellentie Willem Wouters, aanvaard ik deze Herdenkingsplaat voor het Nederlandse Gouvernement.

Vervolgens werd er nog een gedicht voorgedragen, dat betrekking had op deze gebeurtenis. terwijl de padvinders en leden van de Bleu Brigade onder leiding van Ds. Lewis een keurig figuur sloegen.

Tenslotte had in het logeergebouw van het gouvernement de z.g. Passah Grahan een receptie plaats waar men Captain Patterson het Curaçaose gedenkboek aanbood met inscriptie van den Gouverneur alsmede een oude waterverftekening uit het jaar 1861, voorstellende St. Eustatius, getekend door luitenant ter zee Voortduyn.

Tenslotte eindigde dit alles met een cocktailparty ten huize van den heer Eerens, waar een locale band en een band uit St. Kits speelde.

De volgende dag kwamen de officieren en bemanning nogmaals aan land.

Om half twee des namiddags had de lunch in het gebouw van de Passah Grahan plaats. Hieraan namen 35 personen deel. Waaronder 15 officieren en 20 autoriteiten en notabelen.

Om 5 uur vertrok de Wyoming weer, terwijl Statius nog een dag aan het feesten bleef.

De tekst op de aangebrachte gedenkplaat luidt in het Engels:

Ter herinnering
aan het
Saluut dat aan de vlag van de Verenigde Staten door dit fort met kanonnenvuur werd gebracht op 16 November 7176 op bevel van Johannes de Graaf Gouverneur van St. Eustatius, als antwoord op een saluut dat afgevuurd werd door de oorlogsbrik Andrew Doria onder bevel van Kapitein Isaiah Robinson van de Continentale marine. Op deze plaats werd de souvereiniteit van de Verenigde Staten van Amerika voor de eerste keer formeel erkend aan een nationaal schip door een buitenlandse mogendheid.

Aangeboden door Franklin Delano Roosevelt, president van de Verenigde Staten.

EMMASTAD

H.J.A. SCHROEDERSCHOOL.

De lessen aan de H.J.A. Schroederschool zullen worden hervat op Woensdagochtend 3 Januari 1920.

Het Bestuur.

SPORTCLUB „ASIENTO".

Afdeling Voetbal.

In de plaats van den heer Dijkhoffz is de heer De Nieuwe benoemd tot lid van de Voetbalcommissie.

HET BESTUUR.

Wegens werkzaamheden die nog aan de gebouwen moeten worden verricht en ook omdat een vijftal leerkrachten pas op 4 of 5 Januari uit Holland worden verwacht zullen

het St. Thomascollege

en de beide filiaalscholen:

St. Albertuscollege

en St. Willibrordcollege

(de nieuwe school bij de Kerk van San Mateo) openen op Maandag 8 Januari a.s. en dus niet op 2 Januari.

De resp. Hoofden.

De Staten van Curaçao

Na verwelkoming van de gemachtigden van het Bestuur, de heren Franke, v.d. Laan, Goslinga en Jansen door den voorzitter, ging men over tot stemming van het Ontwerp landsverordening tot wijziging van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, hetwelk werd aangenomen.

Hierna kwam de Ontwerp-landsverordening aan de beurt, waarbij wordt ingesteld een fonds voor bestrijding van uitgaven, welke rechtstreeks verband houden met de buitengewone omstandigheden, voorzover deze uitgaven niet uit de gewone middelen kunnen worden bestreden.

Hierover ontspon zich een levendige woordenwisseling. Allereerst vroeg het lid Bichon het woord. Hij toonde zich verheugd over de stichting van dit fonds. Het stichten van een fonds immers was een lang gekoesterde wens van de Staten, waarop zij meermalen door brieven en vragen bij het Bestuur hebben aangedrongen. Reeds lange jaren waren er overschotten, welke meestal voor nuttige doeleinden gebruikt werden, zoals het afbetalen van schulden, extra bijdragen in het pensioenfonds, etc. Deze overschotten nu in een fonds te storten is geheel volgens de mening der Staten.

Het lid Bichon wilde nu echter graag van het Bestuur weten, of het niet onmogelijk zou zijn, dit fonds te kunnen gebruiken ter aanvulling van de gewone middelen.

Immers, zoals reeds nu duidelijk merkbaar is, is door de oorlogstoestand de welvaart van Curaçao gedaald en zal dit waarschijnlijk nog verder dalen.

De scheepvaart is enorm teruggelopen. Er is bijna geen touristenverkeer meer. De grote industrie krimpt zich sterk in. Men behoeft daarom niet pesimistisch te zijn, maar wel moet men de zaak duidelijk onder de ogen zien.

Curaçao is aan het begin van magere jaren, misschien duurt het kort, doch houdt er rekening mede. De inkomsten dus lopen alle terug, terwijl de behoeften zijn toegenomen door bevolkingsaanwas. Bij deze daling van inkomsten komt de noodzakelijkheid van 't uitvoeren van verschillende objecten, zoals het opheffen van het woning tekort, het beter doen behuizen van overheidsdiensten, etc.

Moet dit alles nu achterwege blijven. Kan nu van dit fonds geen geld gebruikt worden voor deze noden, welke het Bestuur erkent, als de geldmiddelen van 1940 te weinig zullen zijn.

De heer Franke gaf ten antwoord, dat het absoluut niet de bedoeling was het fonds daarvoor te besteden. Het fonds wordt alleen afgezonderd voor de onvoorziene uitgaven, welke ontstaan ten gevolge van de oorlogstoestand.

Hierop vroeg toen het lid Bichon of dan een zodanig door de Staten verlangd fonds in bestudering was, en of eventueel naar dit fonds geld kon overgeheveld worden uit het fonds voor de onvoorziene oorlogsuitgaven. Nog wilde hij waarschuwen voor het eventueel invoeren van nieuwe belastingen.

In antwoord hierop deelde de heer Franke mede, dat nooit was toegezegd een zodanig fonds te stichten. Integendeel, de opvatting van het Bestuur is veel ruimer, het zoekt een oplossing om de begrotingsoverschotten te gebruiken in het volgend jaar. Of er nu een fonds komt of niet, kan momenteel niet beantwoord worden. Overheveling van gelden uit het door het Bestuur voorgestelde fonds is zeer zeker niet mogelijk. Het millioen moet liquide blijven voor onverwachte uitgaven, voortvloeiende uit de oorlogstoestand.

Over eventuele nieuwe belastingen kan niets gezegd worden, aangezien het vormen van een oordeel over de inkomsten van 1940 niet geheel mogelijk is.

De heer Sprockel wenste nu het overige overschot van ongeveer ¼ millioen te reserveren voor het door de Staten gewenste fonds. Er ontstond daaruit een hele gedachtenwisseling tussen de Heren Bichon, Sprockel, da Costa Gomez en het Bestuur, waarbij o.a. ook de continuiteitswetten ter sprake kwamen en de autonomie der Staten.

De Heer Franke maakte van deze gelegenheid gebruik, te waarschuwen voor een te groot optimisme betreffende de herziening van de continuiteitswetten.

In Holland heeft men er 75 jaar over gedaan en met heel wat knappe koppen.

De Heer Da Costa Gomez wenste ook, dat de bepaling, dat het batig saldo naar het pensioenfonds moest gaan, niet imperatief gesteld moest zijn, maar facultatief.

Volgens de Heer Franke was dit echter niet nodig, daar deze bepaling in 1941 vervalt.

Na nog enig heen en weer gepraat, legde de Heer Sprockel zich bij de zienswijze, van het Bestuur neer en werd het ontwerp in stemming genomen en aangenomen.

Nu kwam de 3de Suppletoire begroting in behandeling. De Heer Desertine vroeg het woord naar aanleiding van het toekennen van vervoertoelagen aan de predikanten op Bonaire en Aruba. Hij vond het niet billijk. Zijns inziens kwam dit ook toe aan de R.K. Geestelijkheid op St. Maarten en Saba, die respectievelijk ook twee en drie kerken te bedienen hebben, evenals de Katholieke geestelijke. Trouwens ook de parochie Groot Kwartier heeft recht op zo iets wegens het groot aantal Portugezen.

Het aantal der parochianen of gemeenteleden speelt toch ook wel een rol. Volgens hem is het een verkapt salaris.

Waarom wordt er niet gedeclareerd evenals de bisschop doet? Dan zou men zeker goedkoper uitkomen. Wanneer krijgt men eigenlijk die vergoeding? Hij maakte opmerkzaam op het spreekwoord: gelijke monniken, gelijke kappen. Tot slot stelde hij een amendement voor om ook de anderen die daarvoor in aanmerking komen gelden toe te kennen.

De Heer Bichon stelde toen voor de gehele post dan maar te schrappen. De Bestuursgemachtigde deelde mede, dat het Bestuur de billijkheid van die vergoeding inzag. Een vergoeding voor de geestelijken op St. Maarten, etc., is niet gevraagd en kon hij momenteel ook niet beoordelen.

De Heer Desertine wees toen op de ontstellende onkunde, welke er nog steeds heerst over de plaatselijke toestanden. Doch kan men er wel iets van weten, daar de autoriteiten welke die plaatsen bezoeken, steeds gebruik maken van het vervoermiddel van pastoor of dominee.

De Heer Da Costa Gomez valt de Heer Desertine bij.

De Heer Franke zegt, dat dit alles nu voor het eerst ter sprake komt. Het Bestuur moet tijd hebben een zelfstandig oordeel te vormen. Het jaar is toch bijna om, laten de Staten wachten tot het volgend jaar.

Het lid Bichon stelt nogmaals voor de post te schrappen en maakt er bezwaar tegen, dat de Heer Desertine zo goed schijnt te weten, dat de dominee van Bonaire juist slechts één keer per week naar zijn kerk gaat.

De Heer Desertine bewijst dit echter uit een tweemaandelijks verblijf met eetgelegenheid bij dien dominee.

De Heer Franke wil er nog even op wijzen, dat het spreekwoord: gelijke monniken, gelijke kappen niet altijd een juiste leiddraad kan zijn voor het Bestuur. Ieder voorstel moet apart bekeken en bestudeerd worden. Hij vindt het voorstel prematuur.

Hierop trekt de Heer Desertine het amendement in, wat nu overgenomen wordt door den Heer Da Costa Gomez. Het amendement komt in stemmingen, wordt aangenomen met 7 tegen 4 stemmen.

De Heer Maal vroeg bij de schoolvoeding of het niet mogelijk was dat de Staten het gehele rapport van Dr. Winckel ter inzage konden krijgen. Het Bestuur kan dit echter niet toestaan, wijl het alleen voor het Bestuur bestemd was.

Naar aanleiding van de vragen of het niet mogelijk was meer vrijstelling aan dienstplichtigen te verlenen, deelde de Heer v.d. Laan mede, dat een Ontwerp-Landsverordening in de maak is betreffende het stichten van een schutterij hier en op de eilanden. Alle weerbare mannen zouden verplicht worden tot dienst in de schutterij. Men wil met de jongste lichtingen beginnen ± 19 jaar. Als deze dan voldoende geoefend zijn, zal men waarschijnlijk over kunnen gaan tot vrijstelling van sommige dienstplichtigen. Hij maakte er tevens de Staten opmerkzaam op, dat de oorlog nu eenmaal offers brengt en dat het moederland toch wel een voorbeeld ten deze gaf.

Wat de ambulance op Bonaire aangaat, gaf het Bestuur toe, dat zij diligenter had kunnen zijn. De Heer de Jong maakte van de gelegenheid gebruik de Heer Franke inlichtingen dienaangaande te verschaffen.

Het viskotterplan zal niet door kunnen gaan, wijl de kosten te hoog worden, wat des te jammer is, omdat hiervoor ook particulier geld beschikbaar was.

De Heer Jansen vertelde nog wat de landbouwdeskundige al zo gedaan had; het geven van adviezen, bezoeken van plantages, etc.

Ten slotte had nog een gedachtewisseling plaats over het Laboratorium, dat beter gehuisvest moest worden en welks personeel moest worden uitgebreid. De heren Maal en Bichon vonden het een noodtoestand. De Heer Franke zegde toe het inrichten van noodlokalen te overwegen; de uitbreiding van personeel echter vond hij, gezien de geboden zuinigheid, niet mogelijk. Volgens hem bestond er trouwens ook nog geen noodtoestand.

Hierop werd de begroting in stemming genomen en aangenomen.

De voorzitter dankte de gemachtigden voor hun inlichtingen en sloot de vergadering.

IN DANK ONTVANGEN:

Van Próspero Baiz & Co, agenten van Sun Life of Canada, een maandkalender.

FANCY FAIR NIEUWS.

Op de 2de Januari a.s. des avonds om half negen zal onze Ere-Voorzitster, Mejuffrouw W. J. E. Wouters voor de „CUROM" spreken over de het a.s. voorjaar te houden FancyFair.

Comite voor gemobiliseerden
Afdeling Fancy Fair.

EEN NIEUW GEILLUSTREERD TIJDSCHRIFT.

We ontvingen dezer dagen een nieuw Curaçaos geïllustreerd tijdschrift, zich aandienende onder de naam „Irma" als een revista-grafica literaria. De directeur is Juan A. Matos M., en de redacteur-grafico Rafael Martinez.

De druk schijnt te zijn van de Tip. Electrica N.V. en ziet er keurig verzorgd uit.

Alleen geloven we dat de illustraties belangrijk zouden winnen, wanneer ze in zwarte inkt zouden worden gedrukt in plaats van paarse.

We hebben hier al zoveel geïllustreerde tijdschriften zien komen en gaan, dat we de uitgevers van dit tijdschrift wel een langer leven mogen toewensen, als een zijner voorgangers.

DE ENCYCLIEK SUMMI PONTIFICATUS.

De eerste encycliek van Paus Pius XII, is over geheel de wereld met zeer grote belangstelling ontvangen en wel in het bijzonder in de Verenigde Staten.

Bijna alle kranten gaven uittreksels ervan en voorzagen die van commentaren.

In de Staten beschouwt men deze eerste zendbrief van Paus Pius XII als een der grootste documenten van deze tijd. De Paus, welke in Amerika toch al zo geliefd was, heeft met deze encycliek Zijn aanzien en invloed belangrijk vergroot.

Misschien ook heeft President Roosevelt juist mede daarom één dezer dagen een persoonlijken gezant bij den Vader aangesteld.

De Carnegie Stichting voor de Internationale Vrede heeft in haar maandelijks tijdschrift de volledige tekst van de Encycliek afgedrukt.

WELKOM.

De 19de December vertrokken uit Genua met het ss. Vigilia naar Curaçao acht Fraters, waaronder Frater Lucius, directeur van Scherpenheuvel, fr. Arthur en fr. Andreas Corsini.

Onder de 5 andere fraters zijn nog drie leerkrachten. Met de fraters komen nog mede 2 lekenonderwijzers met hun familie. Ze worden omstreeks 8 Januari verwacht.

VEILIG VERKEER.

Het deed ons genoegen dezer dagen te mogen ontvangen een ontwerp landsverordening aan de Staten aangeboden tot bevordering van de verkeersveiligheid, omdat we hierin een bewijs vinden, dat het Bestuur toch aandacht besteedt aan het Veilig Verkeer, waaraan we de laatste tijden wel eens getwijfeld hebben. De klacht over het niet de hand houden aan de verkeersregels is wel algemeen. De Bredestraat op Otrabanda is dikwijls niet door te komen, omdat iedere chauffeur daar blijkbaar doen kan, wat hij wil.

In de memorie van toelichting op het onderhavige ontwerp lezen we:

De graad van verkeersveiligheid op Curaçao heeft nog niet die hoogte bereikt als wenselijk en bereikbaar moet worden geacht. Er komen nog steeds te veelvuldig verkeersongevallen voor, waarbij personen lichamelijk letsel bekomen en in vele gevallen zelfs de dood vinden. Twee der voornaamste oorzaken van de te geringe verkeersveiligheid moeten worden gezocht in het gebrek aan verantwoordelijkheidsbesef van verschillende, meestal jonge, chauffeurs en het te grote aantal autobussen, dat de openbare weg berijdt.

De Gouverneur is van oordeel en dit oordeel wordt gedeeld door de Commissie voor Veilig Verkeer alhier, dat een der middelen, welke zullen kunnen leiden tot een verhoogde verkeersveiligheid, gelegen is in de wijziging van de minimum leeftijdsgrens, genoemd in artikel 94, eerste lid der „Algemene Politiekeur" 1917.

Door deze minimum leeftijdsgrens te wijzigen en vast te stellen van 21 op 25 jaar voor de bestuurders van autobussen en H-auto's wordt verwacht:

a. dat de minst ervaren, tevens veelal de meest onvoorzichtige en onverantwoordelijke categorie van chauffeurs, niet meer de verantwoording zal hebben van te vervoeren passagiers; en
b. dat naar alle waarschijnlijkheid een verminderde toename van het aantal autobussen zal volgen.

Of de twee „voornaamste oorzaken" hier genoemd inderdaad de voornaamste zijn? We zijn van mening dat een sterkere controle op de verordeningen omtrent parkeren, enz., veel effectiever werken zal. We zijn verder blij in deze toelichting ook nog eens de Commissie van Veilig Verkeer genoemd te zien: er is al meermalen, zelfs door leden van deze commissie zelf, de vraag gesteld of deze nog bestaat.

We hopen dat de Staten nu de gelegenheid zich voordoet eens bijzondere aandacht zullen wijden aan de verkeersveiligheid.

IN DANK ONTVANGEN:

Van de bekende Sigarettenfabriek La Fama, een practische blocnote, brievenopener en een kalender.

Van de Heer Ecury een kalender, valpen en portefeuille.

TOERISTENSCHEPEN.

Vervallen zijn de cruises van de „OSLOFJORD", welk schip Curaçao resp. op 27 Januari, 10 Februari en 15 Maart 1940 zou aandoen.

Het enigste toeristenschip dat Curaçao dus dit seizoen zal aandoen, indien tenminste alsnog geen „cancelorder" wordt gegeven, is de „NIEUW-AMSTERDAM", die op Woensdag 17 Januari 1940 van 1 p.m. tot 7 p.m. ons eiland zal bezoeken.

Als de boom ligt, komen ze allemaal hout halen.

Het leven bestaat meestal uit kleine handelingen, de deugd uit vele, kleine overwinningen.

Wij overwinnen eerder een sterken tegenstander, dan een eigen zwakheid.

GRACE LINE

(Wijzigingen voorbehouden.)

NIEUWE TIJDELIJKE DIENSTREGELING.

WEKELIJKSCHE AFVAARTEN VAN CURAÇAO NAAR LA GUAIRA EN PTO. CABELLO.

S.S. „SANTA PAULA“ Januari 2

S.S. „SANTA ROSA“ Januari 9

DIRECTE VERBINDING MET NEW YORK ELKE ZATERDAG:

S.S. „SANTA PAULA“ December 30

S.S. „SANTA ROSA“ Januari 6

UITSLUITEND BUITENHUTTEN MET PRIVE ZOETWATERBAD.

TWEEWEKELIJKSCHE AFVAARTEN:

VAN CRISTOBAL, CARTAGENA, BARRANQUILLA, EN ORANJESTAD (FACULTATIEF:)

S.S. „TACHIRA“ Januari 11

S.S. „PEREIRA“ Januari 24

NAAR LA GUAIRA, PTO. CABE'LO, BARRANQUILLA, CARTAGENA, CRISTOBAL, BALBO.. EN HAVENS AAN DE ZUID PACIFIC KUST:

S.S. „TACHIRA“ Januari 11

S.S. „PEREIRA“ Januari 23

S. E. L. Maduro & Sons, N.V. Agenten.

KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE STOOMBOOT MAATSCHAPPIJ N.V.

K.N.S.M.
Curaçao. **Eerstvolgende aankomsten en afvaarten.**

VAN EUROPA:

ss. „GANYMEDES„ (via La Guaira en Pto. Cabello) 3 Januari
ss. „VAN RENSSELAER“ (via de Colonlijnhavens) 4 Januari

NAAR EUROPA:

ss. „MARS“ Omstreeks 8 Januari
ss. „VAN RENSSELAER“ (via La Guaira, Trinidad, Barbados, Madeira en Lissabon) 15 Januari

VAN NEW YORK:

ms. „CASTOR“ (via La Guaira en Pto. Cabello) 3 Januari
ms. „ASTREA“ (via La Guaira en Pto. Cabello 10 Januari
ms. „COLOMBIA“ (via Port au Prince, La Guaira en Pto. Cabello) 14 Januari

NAAR NEW YORK:

ss. „CALYPSO“ (via Pto. Cabello, facultatief) 5 Januari
ms. „CASTOR“ (via Pto. Cabello, facultatief) 12 Januari
ms. „COLOMBIA“ (via La Guaira, en Port au Prince) 15 Jan. 6 pm.

NAAR PARAMARIBO:

ss. „COTTICA“ (via La Guaira, Oriente, Trinidad en Demerara) 9 Januari

NAAR BARRANQUILLA, CARTAGENA CRISTOBAL, KINGSTON EN PTO. LIMON:

ss. „COTTICA“ (niet naar Kingston en Pto. Limon) 30 December
ss. „VAN RENSSELAER“ (alleen naar Barranquilla, Pto. Limon en Cristobal) 4 Januari

NAAR MARACAIBO:

ss. „EL LIBERTADOR“ Zondag (via Aruba) 2 Januari
ms. „CASTOR“ Woensdag (via Aruba) 3 Januari

NIEUWJAARS-PROGRAMMA.

Zondag, 31 December 1939.

OUDE JAAR — OCHTEND PROGRAMMA.

11.00 — 11.03 Wilhelmus, opening

GEVARIEERD PROGRAMMA „VOOR ELCK WAT WILS“

1. Prelude — Gabriél Pierne
2. Menuet — Boellmann
3. Largo — Händel
4. Ave Maria — Bach
5. Jesu, lover of my soul
6. The King of love my Shephard is
7. Chanson sans paroles
8. Scherzo
9. Heimweh — Wolff
10. Serenade — Strauss
11. Gavotte — Mehul
12. Salut d'amour — Elgar
13. Ouverture „Flotte Bursche“
14. Many stars are shining
15. Rosemarie
16. Rosen aus dem Suden
17. For ever or never
18. I'm dreaming only of you
19. Your eyes behold my happiness
20. Shadow waltz
21. Barcarole
22. Japanse lantaarndans
23. Op een Perzische markt
24. The grand Duchess
25. Tritsch-Tratsch
26. De eilbode
27. Souvenirs
28. Fortissimo
29. Liebestraum
30. The sleeping beauty
31. Potpourri van Sousa-marches

12.30 Nieuwsberichten
13.00 Wilhelmus, sluiting.

Zondag, 31 December 1939

OUDEJAARSAVOND.

7.30 — 7.33 Wilhelmus, opening.

7.33 — 9.30 Gevarieerd Programma

1. Strasbourg mars
2. Semper crescendo mars
3. Een vrolijke avond
4. Buiten op de Weide
5. Ik wou je wat vragen
6. Hoki-poka
7. Blaze away
8. Met muziek door het leven
9. Speel nog eens wat
10. Als de stenen spreken
11. Haal op, Manus!
12. De jongens van Radeldiebel dee
13. De eeuwigdurende beweging
14. Tritsch-Tratsch
15. Officer of the day
16. March of the Herald
17. White heat
18. Farewell blues
19. Ik ben zo lekker verliefd
20. In de Jordaan
21. Hi-ha-Holland dans
22. Een beetje rhytme in het alphabet
23. Vanacht wanneer de bloemen dromen
24. Ik zal wachten
25. Kom, drink nog eens een keer leeg
26. Tante Alida speelt op haar mondharmonika
27. Een ouderwetse feestdag
28. Voorwaarts...... mars
29. Lente serenade
30. Feestmars
31. Florence mars
32. Kadettenmars

8.30 Nieuwsberichten
9.30 Wilhelmus, sluiting.

Maandag, 1 Januari 1940.

(NIEUWJAARSDAG).

OCHTEND PROGRAMMA.

11.00 — 11.03 Wilhelmus, opening
11.03 — 13.00 Gevarieerd Programma

1. Here my prayer
2. Höre Israel — Mendelssohn
3. Fragmenten uit werken van Chopin
4. La danza
5. Funiculí — Funicula
6. Joynousness
7. Homage march
8. La Villanelle
9. Thousand and one nigths waltz
10. Rosamunde
11. Play Fiddle, play
12. Adios
13. Love is the sweetest thing
14. After Sun-down
15. Zigeunerslied
16. Hongaarse dans
17. Marie-Louise
18. Love's last word is spoken
19. Fingerprints
20. Chase the Ace
21. Lonesome without my baby
22. Lion Rag
23. Honeymoon Hotel
24. By a waterfall
25. Trying to say that I love you
26. Will you remember
27. Huzarenlied.
28. Veld artellerie

12.30 Nieuwsberichten
13.00 Wilhelmus, sluiting.

Maandag, 1 Januari 1940.

AVOND PROGRAMMA.

7.30 — 7.33 Wilhelmus, opening.
7.33 — 8.30 Operette muziek

1. Wals uit de operette „Der Grav von Luxembourg“
2. Wals uit de operette „Die Puppenfee“
3. Twee duetten uit de operette „Musik und Liebe“
4. Csardas uit de operette „Der Geist des Woiwoden“
5. Csardas uit de operette „Die Csardasfürstin“
6. Lied uit de operette „Ein walzertraum“
7. Lied uit de operette „Gräfin Mariza“
8. Im chambre separée uit „Der Opernball“
9. Babillage uit „Der Opernball“
10. Twee liederen uit de operette „Eine nacht in Venedig“
11. Wals uit de operette „Der Obersteiger“
12. Wals uit de operette „Ein Künsterleben“
13. Lied uit de operette „Im Reiche des Indra“
14. Lied uit de operette „Frau Luna“
15. Csardas uit de operette „Gräfin Mariza“

8.30 Nieuwsberichten
8.30 — 9.30 Fragmenten uit bekende opera's

1. Ouverture tot de opera „Carmen“ — Bizet
2. Ouverture tot de 1e Acte v.d. opera „Le Roi Malgré Lui“ — Chabrier
3. Aria uit de opera „Dinorah“ — Meyerbeer
4. Fragmenten uit de opera „Die verkaufte Braut“ — Smetana
5. Duet uit de opera „Don Pascuale“ — Donizetti
6. Aria uit de opera „La Traviata“ — Verdi
7. Aria uit de opera „Pagliacci“ — Leoncavallo
8. Romance uit de opera „L'Africana“ — Meyerbeer
9. Finale van de opera „L'Africana“ — Meyerbeer
10. Aria uit de opera „Manon Lescaut“ — Puccini
11. Aria uit de opera „Madame Butterfly“ — Puccini

9.30 Wilhelmus, sluiting.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen

van

“De Curaçaose Voetbalbond”.

STAND VAN DE COMPETITIE 1939

A-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
Jong Holland 1	6	6	0	0	19	4	12	2.—
Atletico 1	3	3	0	0	12	1	6	2.—
S.U.BT. 1	5	4	1	0	24	5	9	1.80
Scherpenheuvel 1	5	2	1	2	11	15	5	1.00
Hollandia 1	6	1	3	2	5	10	5	0.83
Volharding 1	5	2	0	3	12	7	4	0.80
R.C.C. 1	5	1	1	3	6	9	3	0.60
Asiento 1	6	1	1	4	5	17	3	0.50
Hercules 1	5	1	0	4	2	21	2	0.40
Transvaal 1	5	1	0	4	6	16	2	0.40

RES.A-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
Jong Holland 2	3	3	0	0	8	1	6	2.—
Scherpenheuvel 2	3	3	0	0	9	3	6	2.—
S.U.B.T. 2	5	4	0	1	19	5	8	1.60
Asiento 2	2	1	0	1	1	5	2	1.—
Hercules 2	1	0	0	1	0	3	0	0.—
Transvaal 2	3	0	0	3	3	8	0	0.—
Volharding 2	2	0	0	2	1	9	0	0.—
Atletico 2	3	0	0	3	0	8	0	0.—

B-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
Jong Curaçao	4	4	0	0	7	0	8	2.—
Volcania	3	2	0	1	9	5	4	1.33
Sparta	2	1	0	1	2	1	2	1.—
D.C.C.	2	1	0	1	4	3	2	1.—
Willemstad	4	1	0	3	6	12	2	0.50
Arsenal	3	0	0	3	1	8	0	0.—

JUNIOR-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
S.U.B.T.	2	1	1	0	6	3	3	1.50
Scherpenheuvel	3	2	0	1	6	3	4	1.33
Volcania	3	1	1	1	5	10	3	1.—
Hercules	4	2	0	2	12	7	4	1.—
Tropials	3	1	0	2	4	6	2	0.66
Jong Holland	1	0	0	1	0	4	0	0.—

Hierboven, de stand van de competitie 1939, zoals deze was, toen het op voorstel van S.U.B.T. werd stopgezet. Er moesten nog belangrijke wedstrijden gespeeld worden. Onder anderen de wedstrijden **S.U.B.T. — Volharding S.U.B.T. — Jong Holland, Jong Curaçao — Arsenal**, enz. (Zie bovenstaande schema's).

De nieuwe competitie zal binnenkort aanvangen. Voorlopig staat voor Zondag 7 Januari 1940 op het programma, de eindwedstrijd voor de Zilveren bal:

Jong Curaçao — D.C.C.

De Verenigingen Volcania, M.S.V. en Tropials is een boete opgelegd van *f* 5.00 ingevolge art. 21 lid 6 d.

HET BESTUUR.

A-Klasse	S.U.B.T.	Jong Holland	Scherpenheuv.	Transvaal	Volharding	Atletico	Asiento	Hollandia	Hercules	R. C. C.
S.U.B.T.	X		9—2	6—1				1—1	7—0	2—1
Jong Holland		X	3—2		2—1		6—1	2—0	5—0	1—0
Scherpen heuv.	2—9	2—3	X	4—1			5—1	1—1		
Transvaal	1—5		1—4	X	1—4		3—0	0—3		
Volharding		1—2		[illegible]—1	X	1—2	1—2		5—0	
Atletico					2—1	X		6—0		4—0
Asiento		1—6	1—5	0—3	2—1		X	0—0	1—2	
Hollandia	1—1	0—2	1—1	[illegible]—0		0—6	0—0	X		2—2
Hercules	0—7	[illegible]			0—5		2—1		X	0—3
R. C. C.	1—2	[illegible]				0—4		2—2	3—0	X

Res. A-Klasse	S. U. B. T.	Jong Holland	Scherpenheuv	Transvaal	Volharding	Atletico	Asiento	Hercules
S. U. B. T.	X		2—4	4—1	5—1	5—0	5—0	
Jong Holland		X		2—1	4—0	2—0		
Scherpenheuv	4—2		X	2—1				3—0
Transvaal	1—4	1—2	1-2	X				
Volharding	1—5	0—4			X			
Atletico	0—5	0—2				X	0—1	
Asiento	0—5					1—0	X	
Hercules			0—3					X

B—Klasse	Jong Curaçao	Sparta	D. C. C.	Volcania	Willemstad	Arsenal
Jong Curaçao	X	1—0	1—0	3—0	2—0	
Sparta	0—1	X				2—0
D. C. C.	0—1		X		4—2	
Volcania	0—3			X	5—2	4—0
Willemstad	0—2		2—4	2—5	X	2—1
Arsenal		0—2		4—4	1—2	X

Juniores	Scherpenheuvel	S. U. B. T.	Hercules	Volcania	Jong Holland	Tropiales
Scherpenheuvel	X		4—0	0—2		2—1
S. U. B. T.		X		3—3		3—0
Hercules	0—4		X	7—0	4—0	1—3
Volcania	2—0	3—3	0—7	X		
Jong Holland			0—4		X	
Tropiales	1—2	0—3	3—1			X

NIEUWJAAR.

Hoe blij nieuwjaarsmorgen ook moge wezen, de oudejaarsavond wekt weemoed. Het is of met het jaar een voornaam deel van ons leven onherroepelijk verdwijnt.

Toch is dit niet zo. In het rijk der zielen gaat niets verloren. Het jaar 1938 moge voorbij zijn, — voor ons blijft het eeuwig bestaan in zijn gevolgen. De goede God heeft van al onze daden nota gehouden: van al onze getrouwheid in zijn dienst, onze nauwgezetheid in het vervullen van plichten, onze moed in het dragen van 's levens wederwaardigheden.

Maar ook onze tekortkomingen, onze nalatigheden en zonden staan bij Hem geboekt. Niet onherroepelijk evenwel. In zijn barmhartigheid geeft de Heer ons bij de aanvang van het nieuwe jaar onze levensrekening in handen. Zolang wij op aarde verblijven, kunnen wij de nadelige posten door berouw en boete schrappen, terwijl we door gebed en goede werken onze geestelijke schatten nog steeds vermeerderen. Eerst bij de dood wordt onze rekening volledig afgesloten, gelijk ze er dan uitziet, blijft ze in eeuwigheid. De tijd is dan voorbij en met hem de gelegenheid tot verdienen of goedmaken. Hoe groter ons batig saldo op dat ogenblik is, hoe groter ons eeuwig geluk zal zijn; doch ook: zo wij voor een ernstig tekort staan, zijn wij onherroepelijk en voor immer verloren.

Hoe diep dus reikt de tijd in de eeuwigheid. Bij de eerste aanblik schijnen het tegenstrijdige grootheden; voor de mens op aarde evenwel zijn ze zo na aan elkaar verwant. Voor ons heeft elk deeltje van de tijd eeuwigheidswaarde. de uren en dagen van ons aardse leven zijn de bouwstenen, waarmede wij onze eeuwigheid opbouwen; van onszelf hangt het dus af of onze eeuwige woning een heerlijk paleis zal zijn of een afgrijselijke kerker.

Het oude jaar is om, wat vleien zich de mensen
Met malle overmoed van onverstandig wensen?
Wenst boven alle wens te leven in 't nieuw jaar,
Of elke dag uw eerst' en elk doel uw laatste waar.